

En hälsning från oss på

ABRIGO

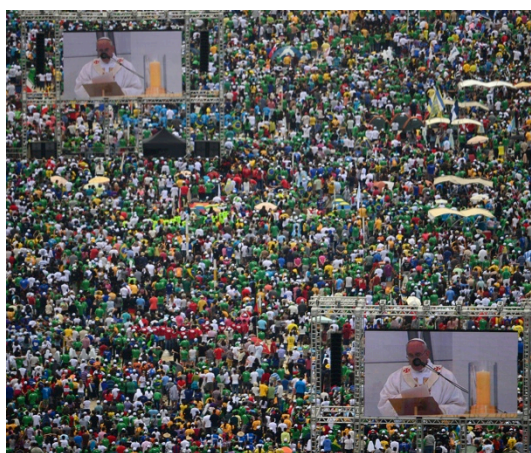
Rainha
Sílvia

Kära Vänner och Medarbetare!

Jag fick några fina semesterveckor i Sverige och Rio de Janeiro kändes grått och kallt och ruggigt när jag steg ut från flygplatsen. Vi har den kallaste vintern på 60 år. Dagstemperaturer på 14 grader kanske inte imponerar på en svensk, men det innebär 16 fuktiga grader inomhus. Och det känns obehagligt. Men för all del också jag tycker att det ser överdrivet ut när jag överallt möter folk med yllevantar, halsdukar och mössor med öronlappar.

Ett kylslaget Rio mötte också den nye påven Francisco när han i början av augusti anlände för att inviga en katolsk ungdomskonferens. Det kompenseras av ett varmt mottagande från 250.000 unga katoliker från hela världen, varav ett 60-tal från Sverige. En urusel organisation, trafikchaos och en diet på skräpmat hindrade inte ungdomarna från att med stor entusiasm samlas kring sin nye ledare på Copacabanastranden. Efter sina i många avseenden sinistra företrädare, förefaller den nye påven kunna ge den Romerska kyrkan ett mänskligare ansikte. Två av påvens uttalanden har stannat i mitt minne. I ett klart budskap till de präster som gör svårigheter när ensamstående mammor vill döpa sina barn sade han "I Kyrkans ögon finns inga ensamstående mammor. Det finns bara mammor." Han påminde också om att Kyrkan är de kristnas mor, och att "en god mor finns mitt ibland sina barn och lyssnar till dem. Hon nöjer sig inte med att umgås med dem via brev eller mail." Tänk om våra biskopar kunde säga något liknande, till exempel att det inte duger att ge Sveriges kyrkfolk nya utredningar i församlingsstrategi när de ber om bröd och vägledning.

Den stora frågan är nu om påvebesöket skall bli den nytändning för den illa åtgångna katolska kyrkan i Brasilien, som många hoppas. Men då räcker det inte med massmöten. Påven Johannes Paulus II första besök i Brasilien 1980 samlade miljoner besökare och sågs som höjdpunkten i den brasilianska katolicismens historia, men markerar också början på en massövergång till de nya protestantiska kyrkorna. De följande 30 åren förlorade katolska kyrkan en dryg tredjedel av sina medlemmar. De nya kyrkornas framgångar bland de fattigaste kan åtminstone delvis förklaras med en växande insikt om att den romerska kyrkan inte stått på de fattigas sida. I det längsta försvarade prästerna slaveriet, för att hundra år senare bereda vägen för militärkuppen 1964, som genast välsignades av ett stort sett enigt biskopskollegium.

**Glöm inte att
meddela oss Ditt
personnummer för
skatteavdrag!**

Att göra upp med det förflutna är en förutsättning för reformation och förnyelse. Man kan fråga sig om de nya kyrkorna förmår lära av de gamlas misstag. Det är något som vi ofta och självkritiskt har anledning att begrunda också i vår egen verksamhet.

Vi har ännu inte fått någon lämplig sökande till den kombinerade tjänsten som präst/socialvårdare men under fem prästlösa söndagar i juni och juli gick gudstjänstlivet i Maria Magdalena kyrka vidare med lekmanaledda gudstjänster och jag återvände till en församling som inspirerats genom ansvar.

**Minnes- och gratulationsblad finns på vår hemsida.
Det är lätt att skriva ut ett blad.
Gå till: www.abrigo.se/minnesblad och följ anvisningarna**
Minnesblad kan också beställas genom: info@abrigo.se
eller Anna Andrén, tel 0340 – 661309, anna@munet.nu
och Ragnhild Johansson, tel: 0524-23005
Ange på inbetalningskortet "Minnesblad sänt"

Förskolans terminsavslutning firades med en traditionell Johannesfest, som påminner om svenskt Midsommarfirande, under stor tillslutning av föräldrar och vänner. Alla boende och anställda var livligt engagerade i att sälja saft, smörgåsar och kakor och vid dagens slut konstaterades ett överskott på nästan 2000 kronor som investerades i en utflykt till Zoologiska trädgården en solig vinterdag. En stor händelse för mammor och barn.

I veckan har vi uppmärksammat 20-årsdagen av en av de ohyggligaste händelserna i det moderna Brasiliens historia; massakern i kåkstaden Vigário Geral. I en repressalieaktion dödade maskerade poliser 20 oskyldiga, däribland en hel familj på åtta personer, medlemmar i en pingstförsamling. Visst har mycket förändrats, men fortfarande finns våldet närvarande våra vardagar. Jag blev påmind om det igår när jag passerade kyrkogården i närheten av Abrigo och såg fyra kistor som bars den korta vägen från bårhuset. De fyra döda var pojkar, den äldste hade just fyllt 17 år. I förrgår hade de som vanligt kommit hem från skolan, spelat fotboll en stund och framåt kvällen gått upp till torget för att som självutnämnda parkeringsvakter få ihop några slantar, en syssla som går att kombinera med uppgiften som springpojke i droghandeln. Vid elvatiden hade de under någon förevändning lockats in i en bil, körts bort till en utkant av staden, tvingats ner på knä och avrättats. Om det skedde på order av en konkurrerande liga eller av poliser kommer vi väl aldrig att få veta.

Det kräver ingen fantasi att räkna ut att de kom från fattiga hem, med frånvarande eller okända pappor, och mammor med långa arbetsdagar som illa avlönade städerskor. De gick skolor med dåligt utbildade lärare, levde i ett samhälle där poliser uppfattas som, och ibland också är, banditer. Och där banditer blir till hjältar. Jag såg alla dessa ungdomar, som än trotsiga, än tårögda tittade på kistorna och tänkte: Vilka slutsatser drar de? Vilka möjligheter har de? Och vilka förebilder?

Korrupta politiker, poliser som förödmjucar, och pastorer mer intresserade av att samla in pengar än att samtala om framtiden.

Trist och hopplöst kan man ibland tycka. Men just som jag idag satte mig vid mitt skrivbord på Abrigo öppnades dörren och ett par ungdomar kom in i rummet. "Jo, pastorn, det är så att vi snart går ut skolan och nu har vi hört talas om att det finns en teknisk kurs, och om vi kunde få hjälp." Och jodå, norska företag ger stipendier, och vi kan hjälpa med busspengar och, inte minst, med kontroll av närvaro och resultat.

Brottsligheten möter vi i olika former. De senaste månaderna har vi inte behövt köpa baslivsmedel som ris, svarta bönor, pasta och torkat kött. Den lokala domstolen har beslutat att mindre bötesbelopp, för felparkering eller nedskräpning, skall förvandlas i livsmedel till Abrigo. De försumliga får själva leverera varorna. Möten med våra nya leverantörer har lett till intressanta samtal. Det svider i plånboken, sade någon, men det känns bättre när man själv kan konstatera att böterna kommer till nytta. Och så är det. Vi lever på de många, inte de stora, gåvorna. En hundralapp i månaden gör skillnad för oss, och två hundralappar ger Dig skattereduktion! Och hjälper oss att planera för framtiden. Om skattereduktion kan Du läsa mer på www.abrigo.se

Rio de Janeiro, den 29 augusti 2013
med många hälsningar

Stefan Martinsson

Höstens föredrag

- 2 okt. Göteborg, Örgryte församlingshem, kl 13
- 6 okt. Falkenberg, Hertings kyrka, kl 9.30.
- 8 okt. Göteborg, S:t Pauligården, kl 11
- 11 okt Södra Ving, Kyrkans Hus, Hökerum, kl 15
- 10 okt Norrköping, Rotary, kl 12
- 10 okt Vikbolandet, Dagsbergsgården, kl 18.30
- 13 okt Göteborg, Vasakyrkan, kl 11
- 14 okt Skara, Rotary, kl 12
- 14 okt Lidköping, Nikolaigården, kl 18.30
- 16 okt Lidhult, Församlingshemmet, kl 15
- 17 okt Sölvesborg, Församlingshemmet, kl 18
- 20 okt Halmstad, Holms församlingshem, kl 12
- 22 okt Älgå församlingshem, kl 19
- 27 okt.Landskrona Sofia Albertina kyrka, kl 10
- 30 okt Halmstad, Vallåskyrkan, kl 14

Vårens föredragsturné äger rum 24 mars till 30

“Den frihet där vi är oss själva, den frihet vi kan göra något av”

Juliana, 19 år

”När jag var sex år hämtades jag och min syster av polisen. Aline är två år äldre, men jag ser henne som min lillasyster eftersom hon är annorlunda. Ja, alltså mentalt sett. Vi skulle ha hämtats av barnavårdsnämnden, men de hade ingen bil. Eller kanske vågade de inte åka hem till oss. Området där vi bodde ansågs som farligt, så de skickade tre poliser för att hämta oss. Aline blev hysterisk och klamrade sig fast vid mamma, som stod och stirrade frånvarande som hon brukade göra. En av poliserna fick slita loss henne. Självt gick jag och satte mig i polisbilen och höll händerna för öronen för att slippa höra allt bråk. Pappa var full, som vanligt och skrek och gjorde motstånd. Poliserna slog honom och det sista jag såg innan bilen åkte var att han låg på marken, alldeles blodig. Två år senare fick jag höra att han var död.”

”Under ett samtal på socialkontoret för några år sedan lade jag märke till att min personakt låg på bordet. När assistenten gick ut passade jag på att läsa den. Där stod det att barnavårdsnämnden hade ingripit efter en anmälan från en granne som påstått att vi var utsatta för vanvård och övergrepp. Pappa och den där grannen bråkade alltid med varandra så anmälan var nog en hämnd. Men visst var vi utsatta för vanvård. Mamma kunde inte ens ta hand om sig själv och pappa levde på hembränt. Jag minns inte att vi utsattes för övergrepp. Men det är ju inte allt man minns.”

”Först fördes vi till ett hem för gatubarn. En vakt visade oss till en sovsal med en massa sängar. Jag och Aline fick dela på en säng. Det gjorde inget. Vi var vana att sova på en madrass på golvet. Och det fanns alltid mat, något som ofta hade saknats hemma. Aline grät mycket och längtade efter mamma. Det gjorde inte jag. Jag var glad över att de hämtat oss. Sedan kom vi till det katolska barnhemmet. Du har väl varit där?” Jag nickar. En mönsterinrättning uppförd med tyska pengar. Tanken är att barnen skall erbjudas en familjekänsla. De är uppdelade på gruppboenden med enansvarig husfar eller husmor. ”Alessandras barn”, säger jag, ”de bodde där innan man fann en familj som adopterade dem.” ”Vi bodde i samma hus”, säger Juliana. ”Jag var barnvakt åt dem många gånger.” Vid mitt besök hade föreståndaren beskrivit verksamheten med ord som Hem och Familj. Jag märker att Juliana inte gör det. När jag frågar henne tittar hon bort. ”Det var hemskt”, säger hon, ”särskilt de sista åren, efter att den

Över 50 av våra
givare har nu
upptäckt att
Autogiro är det
enklaste sättet att
stödja Abriqo!

tyske prästen slutat. Han blev sjuk, tror jag. Sedan blev allt en oordning, med dålig mat och stryk för minsta lilla sak. Personalen visste hur de skulle misshandla oss utan att lämna märken. De flesta av oss gick i skolan och lärarna fick inte misstänka något. Vi vågade naturligtvis inte berätta, för vi var rädda för att

bli straffade. Jag är rätt stor och stark och slapp lindrigare undan, men min syster fick ofta ta emot de bestraffningar de inte vågade ge mig.”

”Där finns många anställda”, säger jag, ”både sjuksköterska och psykolog, var det ingen som protesterade?” ”Jo, men några avskedades och andra blev skrämde till tystnad. När styrelsen kom på inspektion några gånger per år var vi alltid välklädda, det serverades god mat, vi fick ta emot presenter och höra hur tacksamma vi borde vara.”

”När jag var 16 år rymde jag. Hemmet har en egen skolbuss och en dag fick jag chauffören att släppa av mig på väg till skolan. Jag tog mig till barnavårdsnämndens kontor. En av tjänstemännen ringde till domstolen. Domaren kallade redan nästa dag styrelsen till ett slutet möte på barnhemmet, med hänvisning till att det var en känslig fråga. Jag var där tillsammans med en assistent från barnavårdsnämnden. Alla barn och ungdomar

berättade om misshandel och några av de anställda bekräftade. I styrelsen finns politiker och annat känt folk och de blev rädda för skandal och gjorde en överenskommelse med domaren. Flera av de anställda blev avskedade, men saken tystades ner och ingen blev straffad. En tidigare anställd hade lagt märke till vilka arga blickar som riktats mot mig och viskade att jag kunde bo hos henne tills vidare. Min syster ville hem till vår mamma som hon inte träffat på sex år och fortfarande längtade efter. Du kan ju föreställa dig hur de båda har det nu! De bor på nåder i ett övergivet hus och överlever genom att tigga. Jag besökte dem en gång. Det var sorgligt att se hur de bor.”

När jag kom till barnhemmet hade jag trott att jag äntligen var fri från smuts och hunger men blev istället fången i rädsla. När jag lämnade barnhemmet tänkte jag att friheten måste vara att få en riktig familj. Efter några månader träffade jag via en internetsida en kille som heter Jackson. Han är 27, arbetar i ett snabbköp och bor hos sin mamma, som är änka. Bara efter några månader upptäckte jag att jag var gravid. Jag flyttade hem till honom, men förstod snart att Jackson inte ville ta ansvar för något. Han pratade mycket om framtiden och om att bygga oss ett hus, men i själva verket ville han bo hos sin mamma och passas upp och dricka öl med sina kompisar. Jackson var helt emot att jag skulle fortsätta att studera. Han sa att han aldrig skulle tillåta sin fru att skaffa en bättre utbildning eller en högre lön än han själv och jag fick absolut inte spela fotboll, som är mitt stora intresse. Eftersom han inte hade några ambitioner för egen del insåg jag att det inte skulle fungera. Jag ville ha något mer. Jag kände till Abrigo och sökte mig hit. Min son Artur föddes i augusti, och han är riktigt söt, fast han liknar sin pappa. Jag fortsätter med sista året i gymnasiet och har blivit antagen för fotbollsträning i ett lag för tjejer. Det ser jag fram emot.

Gleisiane, 19 år

”Min mamma var alkoholist, och jag vet inte vem som var min pappa. Det visste nog inte min mamma heller. Det var alltid en massa män som kom och gick. Kåken vi bodde i saknade i stort sett allt. Det fanns inte ens

fönsterrutor, bara galler som vi tätade med trasor när det var kallt och regnade. Vi tänkte inte så mycket på det, vi visste ju inte att man kunde ha det på annat sätt. På TV såg vi hur de rika bodde, men det var lika överkligt som vilken saga som helst. Mamma dog när jag var sju år, och sedan levde jag och min syster, som är åtta år äldre, ensamma. Det blev som det blev, vi överlevde. Jag är 160 cm och väger 40 kilo. Undernäring sa läkaren, som undersökte mig när jag väntade João Gabriel. Inte mycket att göra något åt.”

”Jag gick i skolan så länge jag hade möjlighet och lyckades ta mig till sjunde klass. Det var inte i första hand studierna som fick mig till skolan; jag tyckte det var skönt att få tillbringa en del av dagen i ett hus där det inte regnade in. Ofta fick jag dela mina klasskamraters skolmatsäck. När jag var 14 år slutade jag skolan. Min syster flyttade ihop med sin fästman, och kåken höll på att ramla ihop och jag kunde hursomhelst inte bo där ensam. Jag gav mig av med en dröm om frihet och ett bättre liv. Men det blev städjobb i utbyte mot mat och husrum. Så där höll det på i flera år. Men så hände något. Det kom en ny pastor till den där kyrkan som heter Livets Vatten. Du vet vilken jag menar? Den där stora byggnaden bakom snabbköpet? Och det blev en stor väckelse och många ungdomar gick dit på kvällarna. Pastor Flávio

predikade i timmar, och folk fick demoner utdrivna och talade i tungor och många blev frälsta. En kväll tittade pastor Flávio just på mig, och sedan sa han att jag var utvald till att följa honom. Han ser mycket bra ut, och det

kan ju ingen påstå att jag gör. Folk tyckte förstås att det var konstigt att han valde mig, och en del kvinnor var avundsjuka. Självt var jag inte det minsta kär i honom, men det fanns ingen möjlighet att säga nej. Och så flyttade jag in i hans hus, som låg långt från kyrkan. Det dröjde inte mer än några dagar innan jag insåg vad Flávio sysslade med. Bakom fasaden som en pastor och en ordentligt gift man var han involverad i knarkhandeln och umgicks med obehagliga män. Tala om dåligt umgänge! När jag ställde honom mot väggen slog han mig. Jag stod ut i två månader, men samma dag som jag förstod att jag var gravid bröt jag upp utan att säga något. Jag hittade städjobb i en annan kommun, och träffade en man som jag umgicks med. Han lovade att registrera barnet i sitt namn. I slutet av mars kom jag till Abrigo och två månader senare föddes João Gabriel. På sista tiden har jag tänkt mycket på framtiden. Jag har alltid fått höra att folk tycker så synd om mig. Man menar väl, men det har hindrat mig att se vad jag själv kan åstadkomma. När jag kom hit ville jag först inte höra talas om att studera. Ge mig ett arbete, sa jag. Men nu är jag tillbaka i skolan och det går bra.”

”Förra veckan blev jag uppsökt av Flávio, som räknat ut att han är far till João Gabriel. Han säger att han är frälst på riktigt nu och snart skall börja predika. Han vill att vi skall börja om på nytt. Jag svarade, att han kunde börja med att visa sin tro i gärningar och sedan kan vi diskutera faderskap, men inte giftermål och äktenskap. Jag vill äntligen bli fri att göra något av mitt liv, för min egen och för João Gabriels skull.”

(Juliana och Gleisiane har läst igenom och godkänt sina berättelser)

PS Observera att vi har ny mailadress: info@abrigo.se

Abrigo Rainha Sílvia

plusgiro 90 40 45 - 2 bankgiro 904 - 0452

info@abrigo.se www.abrigo.se **Besök oss på Facebook!**